

Arrest

nr. 167 115 van 3 mei 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 8 december 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 28 oktober 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 5 januari 2016 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 26 februari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 maart 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat D. DESCAMPS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 29 oktober 2013 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie, in hoedanigheid van echtgenoot.

1.2. Op 28 april 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot weigering van verblijf van meer

dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij arrest nr. 130 236 van 26 september 2014 vernietigt de Raad de beslissing vermeld in punt 1.2.

1.4. Op 11 februari 2015 wordt de verzoekende partij uitgenodigd haar bestaansmiddelen te actualiseren.

1.5. Op 26 maart 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.6. Op 29 april 2015 dient de verzoekende partij een nieuwe aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie, in hoedanigheid van echtgenoot.

1.7. Op 28 oktober 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfs- kaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 29.04.2015 werd ingediend door:

(...) om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging in functie van een Belg de Belgische onderdaan moet aantonen: 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.'

Als bewijs van haar bestaansmiddelen legt de referentiepersoon volgende documenten voor:

- loonbrieven voor de periode augustus 2014 en oktober 2014 - juni 2015 (Besi & Co BVBA) waaruit zou moeten blijken dat zij in deze periode tewerkgesteld was als beheerder.

- 'attest loopbaan' Xerius Sociaal Verzekeringsfonds dd. 07.04.2015 waaruit blijkt dat de referentiepersoon sedert 01.04.2012 ingeschreven staat als zelfstandige in hoofdberoep. Dit attest bewijst echter niet dat betrokkene effectief een zelfstandige activiteit uitoefent.

Deze loonbrieven (voor de periode augustus 2014 - januari 2015) werden ook voorgelegd in het kader van de vorige aanvraag gezinshereniging (bijlage 19ter dd. 29.10.2013). Deze aanvraag werd afgesloten door middel van de bijlage 20 dd. 26.03.2015. In deze bijlage 20 dd. 26.03.2015 werd het volgende vermeld:

"Als bewijzen van haar bestaansmiddelen legt de referentiepersoon volgende documenten voor

- aangifte personenbelasting (inkomstenjaar 2013 - aanslagjaar 2014); loonfiches voor de maanden juni-oktober 2013, januari-april 2014 en juni-juli 2014 (VOF K&D) waaruit blijkt dat zij in deze periode tewerkgesteld was als bedrijfsleidster

- loonfiches voor de maanden januari - augustus 2015 (BESI & CO) waaruit blijkt dat zij in deze periode tewerkgesteld was als beheerder

Uit de gegevens van het Staatsblad blijkt echter dat de referentiepersoon nooit benoemd werd als bedrijfsleidster van de VOF K&D. Ze was één van de oprichters van BESI & CO en werd benoemd als zaakvoerder van deze bvba (bijlage bij het Staatsblad, gepubliceerd op 13.12.2013). Echter, in de bijzondere algemene aandeelhoudersvergadering van 29.01.2014 werd beslist het ontslag van de referentiepersoon te aanvaarden vanaf dezelfde datum (bijlage bij het Staatsblad, gepubliceerd op 28.03.2014).

De voorgelegde loonfiches zijn dan ook niet betrouwbaar, en kunnen niet mee in overweging genomen worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon."

De loonfiches voor de periode augustus 2014 en oktober 2014 - maart 2015, tevens voorgelegd in het kader van de huidige aanvraag, worden dan ook opnieuw niet mee in overweging genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon.

Na deze bijlage 20 dd. 26.03.2015 werd enkele dagen later, tijdens de bijzondere algemene vergadering dd. 01.04.2015 (bijlage bij het Staatsblad, gepubliceerd op 29.04.2014), beslist om de referentiepersoon opnieuw aan te stellen als zaakvoerder. Echter, gelet op het geheel van het dossier, met name het reeds eerder voorleggen van dubieuze loonfiches (VOF K&D en BESI & CO) en het officieel aanstellen van de referentiepersoon net na de bijlage 20 dd. 26.03.2015, worden ook de loonfiches voor de periode april - juni 2015 beschouwd als zijnde onvoldoende betrouwbaar. Bijgevolg kunnen ze niet in overweging genomen worden bij de beoordelingen van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon. Louter op basis van de voorgelegde documenten heeft onze dienst geen afdoende zicht op het huidige netto-inkomen van de referentiepersoon. Bijgevolg kan er niet beoordeeld worden of de Belgische onderdaan heden over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

Tevens legt betrokkene een persoonlijk loonfiche voor. Er kan met deze documenten echter geen rekening gehouden worden bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Immers, het is de Belgische onderdaan die zich wenst te laten vervoegen, die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken (arrest RvS 232.612 dd. 20.10.2015).

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, §1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken."

2. Over de rechtspleging

De verzoekende partij heeft ervoor geopteerd een synthesememorie neer te leggen. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), "doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60".

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, van de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoekende partij licht haar enig middel toe als volgt:

"2.1. Schending algemene beginselen van behoorlijk bestuur

2.1.1. Materiële motiveringsplicht: art. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de vreemdelingenwet

"De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van de handelingen in aanmerking kunnen genomen worden." (RvS 14.07.2008, nr. 185.388; RvS 20.09.2011, nr. 115.206)

De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven en met voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.

"Het zorgvuldigheidsbeginsel verplicht de overheid dan ook om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitevinding." (RvS 02.02.2007, nr. 167.411; RvS 14.02.2006, nr. 154.954)

De opmerking van verweerster dat verzoeker zou aanvoeren dat hij verzoekt dat de Raad zich in de plaats stelt van de administratieve overheid bij de beoordeling van de aanvraag.

Verzoeker heeft zijn middel betreffende de schending van de materiële motiveringsplicht grondig toegelicht.

Verzoeker vordert dat de Raad oordeelt dat de motieven die ten grondslag liggen van de bestreden beslissing niet deugdelijk zijn.

In de bestreden beslissing van 28.10.2015 van verwerende partij wordt gemotiveerd dat verzoeker niet voldoet aan de vereiste voorwaarden van art. 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Verwerende partij stelt dat op basis van de voorgelegde documenten verwerende partij geen afdoende zicht heeft op het huidige netto-inkomen van de referentiepersoon, en aldus kan verwerende partij volgens haar eigen bewering niet kan oordelen of de referentiepersoon over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

De stukken die overgemaakt werden door verzoeker blijkt wel degelijk afdoende dat de Belgische referentiepersoon als bedrijfsleidster van Besi & Co BVBA, een loon ontvangt zoals vermeldt in alle loonbrieven die overgemaakt werden aan verwerende partij.

Overgemaakte loonbrieven tonen afdoende aan dat op het brutoloon een inhouding voor de bedrijfsvoorheffing wordt verricht. De loonbrieven vermelden dat de Belgische referentiepersoon een nettoloon heeft van 1.450,00 euro maandelijks.

Doordat gedaagde niet heeft onderzocht of vermelde bedragen/loon daadwerkelijk worden uitgekeerd aan de Belgische referentiepersoon, wordt door verzoeker aangevoerd dat het zorgvuldigheidsbeginsel is geschonden door de bestreden beslissing.

Als administratieve overheid heeft verwerende partij verzoek niet gehoord over de overgemaakte stukken betreffende de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen van zijn echtgenote.

Verzoekende partij heeft de rekeninguittreksels bijgebracht van de bankrekening van de Belgische referentiepersoon voor de periode van januari 2015 t.e.m december 2015. (stuk 2)

Deze stukken tonen aan dat het loon van de Belgische referentiepersoon wel degelijk werd gestort. Door de verwerende partij als administratieve overheid werd geen enkel onderzoek hiernaar gevoerd.

De opmerking van verwerende partij dat enkel rekening kan gehouden worden met de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon zijn in casu conform de rechtspraak van de Raad.

Deze loonfiches tonen wel dat noch verzoeker noch zijn echtgenote op enig moment een last zullen zijn voor het sociaal zekerheidssysteem in België.

Verzoeker concludeert dat de aanvraag die ingediend werd door verzoeker, onvoldoende onderzocht werd, minstens werd de beslissing die de aanvraag weigerde niet afdoende gemotiveerd.

De bestreden beslissing is dan ook niet met de vereiste zorgvuldigheid tot stand gekomen.

De bestreden beslissing is dan ook materieel ondeugdelijk gemotiveerd.

Door verwerende partij wordt in de nota ook niet geantwoord op het middel dat verwerende partij geen verduidelijkingen heeft verzocht aan verzoeker betreffende de loonbrieven, noch werd er een verduidelijking gevraagd of de uitgekeerde vergoedingen daadwerkelijk werden betaald in handen van de Belgische referentiepersoon.

Verwerende partij vergeet in zijn nota dat verzoeker in het kader van de administratieve procedure de belastingaangiftes heeft overgemaakt van de referentiepersoon.

Deze stukken tonen reeds afdoende aan dat de Belgische referentiepersoon over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt

Dat verzoeker samen met zijn echtgenote verblijft in de woning, eigendom van het echtpaar S.Y. (...) en R.N. (...).

Dat de heer S.Y. (...) de broer is van verzoeker en dat mevrouw R.N. (...) de zus is van de Belgische referentiepersoon.

Dat de Belgische referentiepersoon en verzoekende partij volledig in hun eigen onderhoud kunnen voorzien, gezien zij geen enkele woonkost hebben noch kosten voor nutsvoorzieningen hebben.

Dat uit de bestreden beslissing ook niet blijkt dat de verwerende partij de afweging heeft gemaakt vereist door art. 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, namelijk dat verwerende partij gehouden is onderzoek te voeren naar de eigen en specifieke behoeften van de verzoeker, indien de bestaansmiddelen die bijgebracht worden niet voldoende zijn aangetoond in toepassing van art. 40ter van de Vreemdelingenwet, zoals in casu het geval was.

Dat uit geen enkel motief van de bestreden beslissing blijkt dat deze afweging werd gemaakt.

Dat verwerende partij de behoefteanalyse bij de beoordeling van toereikendheid van de bestaansmiddelen niet heeft verricht.

Het Grondwettelijk Hof heeft ook geoordeeld dat de gezinshereniging niet wordt verhinderd indien het inkomen van de gezinshereniger lager is dan het referentiebedrag.

In dat geval moet verwerende partij, volgens art. 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet verplicht in het concrete geval en op basis van de eigen behoeften van de Belg en van de familieleden, bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. (GwH 26.09.2013, nr. 121/2013, B.55.2)"

3.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de

beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777). Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. *In casu* wordt zowel de juridische grondslag vermeld, met name artikel 40ter van de vreemdelingenwet en van artikel 52, §4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit) alsook de feitelijke motieven die aan de grondslag van de bestreden beslissing liggen.

De verzoekende partij toont met haar uiteenzetting niet aan dat de weergegeven motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de in hare hoofde genomen beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht niet zou zijn bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

3.3. De Raad merkt op dat de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert en bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

3.4. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht wordt onderzocht in het licht van de toepasselijke wetsbepaling, *in casu* artikel 40ter van de vreemdelingenwet.

Artikel 40ter, tweede lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachttuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

- dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden."

Uit voornoemde bepaling volgt dat de Belgische onderdaan dient aan te tonen te beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

De bewijslast inzake het aantonen van het beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen rust op de verzoekende partij.

3.5. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij het beschikken over voornoemde bestaansmiddelen heeft pogen aan te tonen door het neerleggen van stavingstukken. De aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie (bijlage 19ter) van 29 april 2015 was gestaafd door middel van een afschrift van een huwelijksakte. Daarnaast heeft de verzoekende partij een internationaal paspoort voorgelegd. Ter gelegenheid van de aanvraag van 29 april 2015, zo blijkt uit de bijlage 19ter die zich in het administratief dossier bevindt, wordt de verzoekende partij verzocht om ten laatste tegen 29 juli 2015 bewijzen van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen van de Belg, bewijzen van voldoende huisvesting en bewijzen van ziektekostenverzekering neer te leggen.

De verzoekende partij legt een verklaring van lidmaatschap van de Christelijke Mutualiteit, een verklaring op eer van een derde en een uittreksel van een eigendomsakte neer alsook, ter staving van de bestaansmiddelen van haar echtgenote, de loonfiches van augustus 2014 en van de periode oktober 2014 - juni 2015 bij 'BESI & CO BVBA' en een attest loopbaan van Xerius Sociaal Verzekeringsfonds.

3.6. Betreffende het attest van Xerius Sociaal Verzekeringsfonds van 7 april 2015 stelt de verwerende partij in de bestreden beslissing dat dit attest niet bewijst dat de referentiepersoon effectief een zelfstandige activiteit uitoefent. Dit motief wordt door de verzoekende partij niet betwist.

3.7. Betreffende de loonfiches van augustus 2014 en van de periode oktober 2014- juni 2015 bij 'BESI & CO BVBA', motiveert de bestreden beslissing dat hieruit zou moeten blijken dat de referentiepersoon in deze periode werd tewerkgesteld als beheerder. Voorts wijst de verwerende partij er in de bestreden beslissing op dat de loonfiches van 'BESI & CO BVBA' van de periode augustus 2014 – januari 2015 ook werden voorgelegd in het kader van een vorige aanvraag gezinshereniging, doch dat deze aanvraag werd afgesloten door middel van een bijlage 20 op 26 maart 2015 waarin gemotiveerd werd:

"Als bewijzen van haar bestaansmiddelen legt de referentiepersoon volgende documenten voor

- aangifte personenbelasting (inkomstenjaar 2013 - aanslagjaar 2014); loonfiches voor de maanden juni-oktober 2013, januari-april 2014 en juni-juli 2014 (VOF K&D) waaruit blijkt dat zij in deze periode tewerkgesteld was als bedrijfsleidster

- loonfiches voor de maanden januari - augustus 2015 (BESI & CO) waaruit blijkt dat zij in deze periode tewerkgesteld was als beheerder

Uit de gegevens van het Staatsblad blijkt echter dat de referentiepersoon nooit benoemd werd als bedrijfsleidster van de VOF K&D. Ze was één van de oprichters van BESI & CO en werd benoemd als zaakvoerder van deze bvba (bijlage bij het Staatsblad, gepubliceerd op 13.12.2013). Echter, in de bijzondere algemene aandeelhoudersvergadering van 29.01.2014 werd beslist het ontslag van de referentiepersoon te aanvaarden vanaf dezelfde datum (bijlage bij het Staatsblad, gepubliceerd op 28.03.2014).

De voorgelegde loonfiches zijn dan ook niet betrouwbaar, en kunnen niet mee in overweging genomen worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon."

In de bestreden beslissing wordt dan ook geoordeeld dat de loonfiches voor de periode augustus 2014 en oktober 2014 – maart 2015, niet mee in overweging kunnen worden genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon.

Voorts wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd dat tijdens een bijzondere algemene vergadering van 1 april 2015, aldus enkele dagen na de beslissing tot weigering van verblijf van 26 maart 2015,

beslist werd om de referentiepersoon opnieuw aan te stellen als zaakvoerder. Met betrekking tot de neergelegde loonfiches van de periode april 2015 – juni 2015 van 'BESI & CO BVBA', loonfiches die aldus dateren van na de vorige beslissing tot weigering van verblijf van 26 maart 2015, motiveert de bestreden beslissing dat ook deze moeten beschouwd worden als zijnde onvoldoende betrouwbaar gelet op het geheel van het dossier, met name het reeds eerder voorleggen van dubieuze loonfiches van VOF K&D en BESI & CO BVBA en het officieel aanstellen van de referentiepersoon net na de bijlage 20 van 26 maart 2015. De verwerende partij motiveert dan ook dat deze niet in overweging kunnen genomen worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen.

3.8. De bestreden beslissing besluit dat op basis van de voorgelegde documenten de dienst geen afdoende zicht heeft op het huidige netto-inkomen van de referentiepersoon en er bijgevolg niet kan beoordeeld worden of de Belgische onderdanen beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

3.9. De verzoekende partij houdt voor dat uit de overgemaakte stukken wel degelijk afdoende blijkt dat de Belgische referentiepersoon als bedrijfsleidster van BESI & CO BVBA een loon ontvangt zoals vermeld in alle loonbrieven die werden overgemaakt en dat deze afdoende aantonen dat op het brutoloon een inhouding voor de bedrijfsvoorheffing wordt verricht, dat de loonbrieven vermelden dat de Belgische referentiepersoon een nettoloon heeft van 1450 EUR. De verzoekende partij is aldus van mening dat uit de door haar voorgelegde stukken, meer bepaald de loonfiches, wel degelijk blijkt dat de Belgische referentiepersoon als bedrijfsleidster een netto-inkomen ontvangt, doch weerlegt hiermee geenszins de pertinente motieven van de bestreden beslissing die verduidelijken waarom de loonfiches waaruit zou dienen te blijken dat de Belgische referentiepersoon als bedrijfsleidster van BESI & CO BVBA een netto-inkomen van 1450 EUR ontvangt, niet in overweging kunnen genomen worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon. De verzoekende partij weerlegt de vaststellingen van de verwerende partij betreffende de loonfiches niet, noch toont zij aan dat het oordeel dat deze loonfiches onbetrouwbaar zijn kennelijk onredelijk is.

3.10. Met de documenten die de verzoekende partij overmaakte, werd, zoals duidelijk blijkt uit de bestreden beslissing, terdege rekening gehouden. Indien de verzoekende partij andere stukken had willen beoordeeld zien was het aan haar om deze ook over te maken.

In zoverre de verzoekende partij meent dat de verwerende partij niet onderzocht heeft of de vermelde bedragen/loon daadwerkelijk werden uitgekeerd aan de Belgische referentiepersoon, stelt de Raad vooreerst vast dat uit de stukken van het administratief dossier geenszins blijkt dat de verzoekende partij naar aanleiding van haar aanvraag om een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie van 29 april 2015 bewijzen van daadwerkelijke uitkering van het loon aan de referentiepersoon heeft voorgelegd, zodat het de verwerende partij niet ten kwade kan worden geduid hieromtrent geen onderzoek te hebben gevoerd of niet te hebben gemotiveerd in de bestreden beslissing.

Waar de verzoekende partij ter gelegenheid van haar verzoekschrift rekeninguittreksels van de bankrekening van de Belgische referentiepersoon voor de periode januari – december 2015 bijbrengt, wijst de Raad erop dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient beoordeeld te worden in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Dit betekent derhalve dat de stukken waarop het bestuur zich kan baseren voor het nemen van de bestreden beslissing zich in het administratief dossier moeten bevinden, of ten laatste voor de bestreden beslissing aan het bestuur moeten worden overgemaakt. In zoverre de verzoekende partij middels het verzoekschrift stukken voorlegt die niet aan de gemachtigde werden overgemaakt, wijst de Raad erop dat de gemachtigde op het moment van de bestreden beslissing geen kennis kon hebben van deze stukken die de verzoekende partij nu voorlegt en deze kunnen dus niet dienstig worden aangebracht in onderhavige procedure.

De verzoekende partij lijkt verder voor te houden dat het de verwerende partij toekwam dergelijke bewijzen op te vragen, een onderzoek te voeren naar het feit of het loon van de referentiepersoon wel werd gestort en haar te horen over de door haar overgemaakte stukken betreffende de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

De Raad merkt op dat de verzoekende partij zelf de nodige zorgvuldigheid aan de dag moet leggen om alle nuttige documenten en informatie aan de gemachtigde te bezorgen. De aanvrager van een recht op verblijf moet alle nuttige elementen aanbrengen om te bewijzen dat zij aan de voorwaarden voldoet om het gevraagde verblijfsrecht te krijgen. Het komt in de eerste plaats de verzoekende partij toe om erover

te waken zich te bekwamen in elke procedure die zij heeft ingesteld, en, indien nodig, deze procedures te vervolledigen en te actualiseren.

De verzoekende partij heeft een aanvraag ingediend voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie/Belg op grond van artikel 40ter van de vreemdelingenwet, zo blijkt uit de bijlage 19ter van 29 april 2015 die door haar werd ondertekend. Artikel 40ter van de vreemdelingenwet vereist, zoals ook aangegeven in de bestreden beslissing, dat de Belgische onderdaan (in functie van wie de gezinshereniging wordt aangevraagd) moet aantonen te beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Uit de bijlage 19ter van 29 april 2015 blijkt dat de verzoekende partij werd verzocht het bewijs van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen van de Belg voor te leggen ten laatste op 29 juli 2015. Het kwam dan ook aan de verzoekende partij toe om alle mogelijke stukken en verklaringen die het bewijs waren van het door de Belgische referentiepersoon beschikken over de voornoemde bestaansmiddelen, over te maken aan het bestuur. Dit geldt *in casu* des te meer daar de verzoekende partij reeds op de hoogte was van het feit dat de verwerende partij van oordeel was dat de loonfiches van BESO & CO BVBA op naam van de referentiepersoon niet in overweging konden worden genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen wegens onbetrouwbaar, zoals blijkt uit de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, haar betekend op 27 maart 2015, aldus meer dan een maand voordat zij de aanvraag, die geleid heeft tot de *in casu* bestreden beslissing, heeft ingediend.

Waar de verzoekende partij een schending van de hoorplicht wenst aan te voeren, wordt er op gewezen dat zij de kans had om de vereiste toelichtingen te verstrekken in haar aanvraag om tot een verblijf van meer dan drie maanden te worden toegelaten en dat zij deze aanvraag met alle nodige gegevens en stukken kon onderbouwen. Zij heeft zich ook persoonlijk aangeboden bij de administratieve diensten van haar gemeente om de aanvraag in te dienen, doch er blijkt niet dat zij hierbij nog bijkomende argumenten naar voor wenste te brengen. Voorts kreeg zij nog tot 29 juli 2015 de tijd om bijkomende bewijzen betreffende de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen van de referentiepersoon bij te brengen, wat zij ook gedaan heeft. Het volstaat dat een betrokkene de gelegenheid krijgt haar standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten (RvS 15 februari 2007, nr. 167.853; RvS 23 juni 2005, nr. 146.472).

3.11. Waar de verzoekende partij nog stelt dat zij in het kader van de administratieve procedure ook de belastingaangiftes van de referentiepersoon heeft overgemaakt en deze stukken reeds afdoende aantonen dat de Belgische referentiepersoon over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt, wijst de Raad erop dat uit de stukken van het administratief dossier niet blijkt dat de verzoekende partij belastingaangiftes van de referentiepersoon overmaakte naar aanleiding van de aanvraag van 29 april 2015 die geleid heeft tot de *in casu* bestreden beslissing. Uit het administratief dossier blijkt wel dat de verzoekende partij de belastingaangifte van het inkomstenjaar 2013 neerlegde naar aanleiding van de vraag tot actualisatie van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon bij de aanvraag van 29 oktober 2013 die geleid heeft tot de beslissing van 26 maart 2015 waarbij het verblijf van meer dan drie maanden werd geweigerd. Voormelde kritiek van de verzoekende partij betreft dan ook kritiek op de beslissing van 26 maart 2015 en niet op de *in casu* bestreden beslissing.

3.12. De verzoekende partij toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris onzorgvuldig of kennelijk onredelijk te werk ging door op basis van de neergelegde documenten en de gekende informatie te besluiten dat op basis van de voorgelegde documenten de dienst geen afdoende zicht heeft op het huidige netto-inkomen van de referentiepersoon zodat er niet kan beoordeeld worden of de Belgische onderdaan heden over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

3.13. Betreffende de opmerking in de bestreden beslissing dat enkel rekening kan gehouden worden met de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon, stelt de verzoekende partij dat dit conform de rechtspraak van de Raad is. Zij stelt enkel dat de loonfiches zullen aantonen dat noch zij, noch haar echtgenote op enig moment een last zullen zijn voor het sociaal zekerheidssysteem in België. De verzoekende partij lijkt te willen aangeven dat hoewel de loonfiche van haar niet in rekening kan worden genomen, het wel aantoonde dat zij niet ten laste zal vallen van de Belgische staat, zodat zij lijkt voor te houden dat haar eigen loonfiche wel dient in rekening te worden gebracht bij een behoefteanalyse.

Verder stelt de verzoekende partij in de synthesememorie ook nog dat zij samen met haar echtgenote verblijft in een woning, eigendom van haar broer en de zus van de Belgische referentiepersoon, dat zij

en haar echtgenote volledig in hun eigen onderhoud kunnen voorzien, gezien zij geen enkele woonkost hebben noch kosten voor nutsvoorzieningen, dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat de verwerende partij de afweging heeft gemaakt vereist door artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet, namelijk dat de verwerende partij gehouden is onderzoek te voeren naar de eigen en specifieke behoeften van de verzoekende partij, indien de bestaansmiddelen die bijgebracht worden niet voldoende zijn aangetoond in toepassing van artikel 40ter van de vreemdelingenwet, zoals *in casu* het geval was, dat uit geen enkel motief blijkt dat deze afweging werd gemaakt, dat de verwerende partij de behoefteanalyse bij de beoordeling van de toereikendheid van de bestaansmiddelen niet heeft verricht, dat het Grondwettelijk Hof ook heeft geoordeeld dat de gezinshereniging niet wordt verhinderd indien het inkomen van de gezinshereniger lager is dan het referentiebedrag, dat in dat geval de verwerende partij volgens artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet verplicht is in het concrete geval en op basis van de eigen behoeften van de Belg en van de familieleden, te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden.

Gelet op het feit dat de verzoekende partij met haar betoog er niet in slaagt het motief dat de verwerende partij ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf geen afdoende zicht had op de bestaansmiddelen waarover de referentiepersoon beschikte, te weerleggen, kan zij niet ernstig voorhouden dat de verwerende partij een behoefteanalyse in de zin van artikel 42 van de vreemdelingenwet had moeten uitvoeren. Gelet op de vaststelling dat een afdoende inzicht in de bestaansmiddelen van de referentiepersoon ontbreekt, diende de verwerende partij niet te beoordelen welke bestaansmiddelen de familieleden nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden, in toepassing van artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet. Een onderzoek in toepassing van artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet dringt zich niet op.

3.14. Een schending van de materiële motiveringsplicht, noch van de zorgvuldigheidsplicht wordt aannemelijk gemaakt.

De beschouwingen van de verzoekende partij laten evenmin toe de schending van enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur vast te stellen.

Het enig middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie mei tweeduizend zestien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER